శ్రీమద్భాగవతము

సంస్కృత మూలము

భగవాన్ శ్రీ వేదవ్యాసమహర్షి

సరళమైన తెలుగు వ్యాఖ్య

యం.వి.సుబ్రహ్మణ్యం
రిటైర్డు హైకోర్టు రిజిస్ట్రార్
2-31, సత్యనారాయణపురం,
చైతన్యపురి కాలనీ, హైదరాబాద్ 500060
ఫోను:040-24048104 సెల్: 9391134792

ముందు మాట.

మహాభాగవత పురాణము అత్యంత ప్రాచీనమైనది. భాగవతము భక్తి రస ప్రధానమైన కావ్యము. ఇందులో భక్తి గురించి, విష్ణుమూర్తి అవతారముల గురించి, హిందూ సంస్కృతీ సంప్రదాయములలో ఉన్న అనేక రాజుల కథల గురించి చెప్పబడింది. ప్రధానంగా శ్రీ కృష్ణుని అవతార విశేషములు అన్నీ దశమస్కంధములో వివరంగా చెప్పబడ్డాయి.

సంస్కృతములో ఈ పురాణ మును భగవాన్ వేదవ్యాసుడు రచించాడు. ఇందులో 18,000 శ్లోకములు 12 స్కంధములుగా విభజించబడ్డాయి. ఈ పురాణము 19 వశతాబ్దములో ఇంగ్లీషు ఫ్రెంచి భాషలలోకి తర్జుమా చేయబడింది.

భాగవతము రాయబడిన కాలము గురించి తెలుసుకోవడం అంత సులభం కాదు. ఇది మహాఋషులనుండి గురుశిష్యపరంపరగా శతాబ్దముల పాటు అభివృద్ధి చెందింది. కాని కొంతమంది పరిశోధకులు భాగవతము రాసిన కాలమును క్రీ.పూ.3072 గా నిర్ణయించారు. కాని మనకు ప్రస్తుతము లభ్యము అవుతున్న భాగవతము క్రీ.శ.9,10 శతాబ్దములలో రాయబడినది అని పండితుల అభిప్రాయము. కాలక్రమేణా ఎన్ని మార్పులు చేర్పులు జరిగినా మూల భాగవతము మాత్రము వేదవ్యాసుని చే రాయబడినది అని ప్రతీతి.

భగవంతుని అవతారములలో శ్రీ కృష్ణావతారము విశిష్టమైనది. ఆ కృష్ణావతారము గురించి దశమస్కంధములో విపులంగా చెప్పబడింది. భాగవత గ్రంథములో ఈ భాగము దాదాపు నాలుగవ వంతు ఉంటుంది.

ఈ భాగవత కధను వ్యాసుని కుమారుడైన శుక మహర్షి పరీక్షిత్తు మహారాజుకు చెప్పాడు. ఒక ముని శాపవశమున అర్జునుని మనుమడు, అభిమన్యుని కుమారుడైన పరీక్షిత్తు మహారాజు ఏడు దినములలో మరణిస్తాడు. ఆ ఏడుదినములు సత్కధా కాలక్షేపములో గడపవలెనని నిశ్చయించుకుంటాడు పరీక్షిత్తు. ఆ సమయంలో అక్కడకు వచ్చిన శుక మహర్షిని తనకు విష్ణుకధలను గూర్చి చెప్పమంటాడు. అప్పుడు శుక మహర్షి తనకు తన తండ్రి వేదవ్యాసుడు బోధించిన భాగవత కధామృతమును పరీక్షిత్తుకు వినిపించాడు.

నైమిశారణ్యంలో శౌనకుడు మొదలగు మహర్షులు సత్ర యాగము చేసారు. ఆ సందర్భంలో ఉగ్రశ్రవసుడు అనే సూత పౌరాణికుడు భాగవతమును శౌనకుడు మొదలగు మహాఋషులకు చెప్పాడు. ఆ ప్రకారంగా భాగవతము జనబాహుళ్యానికి పరిచయం అయింది.

కాబట్టి మహాభారతము మాదిరి భాగవతము కూడా మూడు దశలలో విస్తరించింది. మొదటికి వేదవ్యాసునిచే రాయబడింది. తరువాత శుకయోగీంద్రులచే పరీక్షిత్తుకు చెప్పబడింది. తరువాత సూతపౌరాణికుని చేత శౌనకాది మహామునులకు చెప్పబడింది.

భాగవతము కేవలం భక్తి ప్రాధాన్యమైన గ్రంధము. ఇందులో వివిధరకాల వ్యక్తులు, వివిధ రకాల భక్తిమార్గాలను అనుసరించారు. వాటిని విపులీకరించాడు వ్యాసుడు. ప్రస్తుతము మనందరి దృష్టిలో భక్తి అంటే ప్రతి రోజూ దేవాలయ మునకు వెళ్లడం, రోజుకో దేవుడికి పూజలు చెయ్యడం, కొబ్బరికాయకొట్టడం, మహానివేదన చెయ్యడం, అడ్డ బొట్టు నిలువు బొట్టు ప్రస్ఫుటంగా పెట్టడం, స్వామికి నగలు, కిరీటాలు చేయించడం, బిందెల కొద్దీ పాలు అభిషేకాలు

చెయ్యడం, మైకులు పెట్టి పెద్దగా పూజలు భజనలు చెయ్యడం, మేమే ఫలానా పూజలు చేస్తున్నాము అని పత్రికలలో, ఛానళ్లలో ప్రచారం చేసుకోడం. ఇంకా ఇలాంటివి ఎన్నో ఉన్నాయి. ఇటీవల ఒక పత్రికలో చదివాను. మనదేశంలో కొన్ని వేల కోట్లరూపాయల వ్యాపారం భక్తిపేరుమీద జరుగుతూ ఉంది అని. అంటే భక్తిని వ్యాపారానికి ముడి సరుకును చేసారు మన భక్తులు.

భక్తి అంటే ఇది కాదు. పైన చెప్పినవి అన్నీ మన గురించి మన భక్తి గురించి ఇతరులకు తెలియచెప్పడానికి మనం పడే ఆరాటమే కాని వేరు కాదు. అసలు భక్తి అంటే ఏమిటి అనే విషయం కొన్ని వేల ఏళ్ల కిందట వ్యాసుడు విపులంగా చెప్పాడు. మనకు భాగవతము చదవడానికి కానీ, వినడానికి కానీ ఓపిక తీరిక లేవు. మనకు తెలిసిందే వేదము అనుకుంటూ ఉంటాము. అసలైన భక్తి అంటే ఏమిటో వ్యాసుడు భాగవతము ద్వారా మనకు తెలియపరిచాడు.

భక్తికి కావాల్సింది నిర్మలమైన మనస్సు, స్వచ్ఛమైన అంతఃకరణ. తాను నమ్మిన దేవుడి మీద అచంచల విశ్వాసము. నీవే తప్ప ఇతఃపరంబెరుగ అనే రీతిలో దేవుడికి పూర్తిగా అధీనమైపోవడం.. ఇదీ భక్తి అంటే. ఈ భక్తి మన మనసు అట్టడుగు పొరలలో నుండి రావాలే గానీ, పైన చెప్పిన ఆడంబరాల వల్ల రాదు. ఈ భక్తికి ధనం అవసరం లేదు. ఆర్భాటము అంతకన్నా అవసరం లేదు. కటిక పేదవాడి దగ్గరనుండి సంపన్నుడి వరకూ ఆచరించతగినది ఈ భక్తి.

భక్తి మనుషులలోనే కాదు, జంతువులలో కూడా ఉంటుంది అని స్పష్టంగా తెలియజేసాడు వ్యాసుడు. అదే గజేంద్రమోక్షము కధ. ఒక ఏనుగు తన కాలును మొసలి పట్టుకొని నీటిలోకి లాగుతుంటే తన శాయశక్తులా పోరాడింది. కాని లాభం లేకపోయింది. అప్పుడు నిర్మల మైన మనస్సుతో భగవంతుని ప్రార్థించింది. అప్పుడు భగవంతుడు వైకుంఠమునుండి భార్యకు

కూడా చెప్పకుండా దిగివచ్చాడు. ఏనుగును కాపాడాడు. కాబట్టి దైవభక్తి అనేది కేవలం మానవులకే కాదు జంతువులకు కూడా ఉంటుంది అని చెప్పడమే భాగవతము లోని గజేంద్రమోక్షము కథ.

మనలో కొంతమంది అంటుంటారు. “అప్పుడే నీకు ఈ దేవుడు, భక్తి, గుళ్లు, గోపురాలు ఏంట్రా హాయిగా లైఫ్ ఎంజాయి చెయ్యక. ఈ భక్తి అంతా రిటయిర్ అయిన తరువాత ఒలకపోద్దువుగానిలే” అని అంటూ హేళన చేస్తూ ఉంటారు. అప్పుడు మనకు ఒక సందేహము కలుగుతుంది. భగవద్భక్తి అనేది 60 ఏళ్లు దాటాక అవలంబించాలా లేక చిన్నప్పటినుండే భక్తి తత్పరత ఉండాలా అని. దానికి చక్కని సమాధానం మనకు భాగవతంలో ధృవుని కథలో కనిపిస్తుంది.

ధృవుడు ఒక రాకుమారుడు. 5 ఏళ్ల బాలుడు. తండ్రి తొడమీద కూర్చోనివ్వలేదని తల్లి అనుమతితో భగవంతుని మీద భక్తితో తపస్సు చేస్తాడు. తుదకు ధృవనక్షత్రమై నేటికీ ఆకాశంలో వెలుగుతున్నాడు. దీనివలన మనకు తెలిసిందేమిటంటే, భక్తికి వయో పరిమితి లేదు. ఏ వయసువారైనా భగవంతుని మీద భక్తి కలిగి ఉండవచ్చు అని. ఇదే విషయాన్ని భాగవతము కథారూపంగా తెలియ చెపుతుంది.

మనకు ఒక జాడ్యము ఉంది. అదే కులవ్యవస్థ. ఒకే కులము వారు మాత్రమే పూజలు చెయ్యాలా లేక అన్ని కులముల వారూ పూజలు చెయ్యవచ్చా. కింది కులములవారు దేవుని మీద భక్తి కలిగి ఉంటే పాపమా. వారు పూజలు చేస్తే పాపమా. ఇవన్నీ మనకు మామూలుగా కలిగే సందేహాలు. దైవభక్తికి ఏ కులమూ జాతీ అడ్డురాదు. అందరూ దైవభక్తికి అర్హులు అని భాగవతము ప్రహ్లాదుని కథలో చాటి చెబుతుంది.

ప్రహ్లాదుడు రాక్షస రాజు హిరణ్యకశిపుని కొడుకు. కాని దైవభక్తి కలవాడు. ప్రహ్లాదుని తండ్రి హిరణ్యకశిపుడు రాక్షసుడు. దైవద్వేషి. తానే కాదు ఎవరూ దైవభక్తి కలిగి ఉండకూడదు అని శాసించాడు. కాని బాలుడైన ప్రహ్లాదుడు తండ్రి మాటను ధిక్కరించి దైవభక్తిను బాహాటంగా ప్రదర్శించాడు. ఎన్నో బాధలు పడ్డాడు. ఆఖరుకు ప్రహ్లాదుని రక్షించడానికి ఆ దైవము స్తంభము చీల్చుకొని వచ్చి ఆ రాక్షసుని చంపి, ప్రహ్లాదుని రక్షించింది. కాబట్టి దైవభక్తికి కులము, జాతి అడ్డుకావు అని భాగవతము మనకు బోధిస్తుంది.

తరువాత భాగవతములో చెప్పుకోదగ్గది వ్రేపల్లెలో ఉన్న గొల్ల పడుచుల మూఢభక్తి. వారికి కృష్ణుని మీద అచంచల మైన భక్తి ఉంది. ఎవరినీ లెక్కచెయ్యని భక్తి. సర్వం అర్పించుకున్న స్వార్థరహిత భక్తి.

ఇంత వరకూ బాగానే ఉంది. కాని భాగవతంలో ఉన్న రాసలీలలు వర్ణన చూస్తే కొన్ని సందేహాలు కలగకమానవు. ఎందుకంటే శ్రీ కృష్ణుడు మధురా నగరికి వెళ్ళేటప్పటికి ఆయన వయసు 10,11 ఏళ్ళు. శ్రీకృష్ణుడు మధురానగరికి వెళ్లి, కంసుని చంపి, తల్లి తండ్రులను చెర విడిపించాడు. తరువాత ఉపనయనం చేసుకొని సాందీపుని వద్దకు విద్యాభ్యాసానికి వెళ్లాడు.

అంటే 10 ఏళ్ల వయసులో మధురకు వెళ్లిన కృష్ణుడు మరలా వ్రేపల్లెకు తిరిగి రాలేదు. ఈ రాసలీలలన్నీ 10 ఏళ్ల వయసులోనే జరిగాయి. 10 ఏళ్ల బాలుడు తన కన్నా వయసులో పెద్దవాళ్లు అయిన గోప కాంతలతో రాసలీలలు, రతికేళీ విలాసాలు సాగించడం సాధ్యమా! అన్న విషయం మన మనసులో మెదలక మానదు. కాని దీనికి గోపకాంతల భక్తి అని చెప్పడం తప్ప, శ్రీ కృష్ణుడు అవతార పురుషుడు కనుక ఏమైనా చెయ్యగలడు అని అనుకోడం తప్ప మరో

మార్గంలేదు.

కాని ఒక విధంగా ఆలోచిస్తే దీనికి పరిష్కారం దొరుకుతుంది. ఆనాడు కంసుడు రాజ్యపాలన చేస్తున్నాడు. తన చెల్లెలు దేవకీదేవికి పుట్టబోయే అష్టమ గర్భ సంజాతుడు తన మరణానికి కారకుడు అన్న విషయం ఆకాశవాణి చెప్పింది. అప్పటి నుండి కంసుడు వికల మనస్కుడు అయ్యాడు. ఇంతలో దేవకీదేవికి అష్టమ గర్భం వచ్చింది. ఆడ పిల్ల పుట్టింది. నీ మారకుడు పుట్టి పెరుగుతున్నాడు అని చెప్పింది ఆకాశవాణి. దాంతో కంసుడి అహం దెబ్బతింది. అప్పటిదాకా పుట్టిన శిశువులందర్నీ చంపమని ఆదేశించాడు. ఆ పరిణామంతో శ్రీ కృష్ణుడితో ఆడుకోడానికి సమవయస్కులు లేరు. అందరూ అతని కన్నా పెద్దవాళ్లే.

8,9 ఏళ్లప్పుడు శ్రీ కృష్ణుడు పగలంతా ఆవులను మేపడానికి వెళ్ళేవాడు. సాయంకాలానికి తిరిగి వచ్చే వాడు. వాళ్ల అమ్మ కృష్ణుడికి చక్కగా స్నానం చేయించి వేడి వేడిగా బువ్వ పెట్టి, చక్కగా అలంకరించేది. పట్టు బట్టలు కట్టుకొని తలలో పింఛము పెట్టుకొని ముద్దుగా తయారయ్యేవాడు. ఆరోజుల్లో వెన్నెల మల్లెపూలు పూసినంత స్వచ్ఛంగా ఉండేది. ఆ వెన్నెలలో కృష్ణుడి కన్నా వయసులో పెద్దవాళ్లు అయిన గోప కాంతలు, కృష్ణుడితో ఆడుకొనే వాళ్లు. వెన్నెల కుప్పలు, దొంగాట, మిట్టా పల్లాలు, చేతులు పట్టుకొని గిరా గిరా తిరగడం ఇలా ఎన్నో ఆటలు. కృష్ణుడు వ్రేపల్లె రాజు, నందుడి కొడుకు. అందంగా ముద్దుగా ఉండేవాడు. కృష్ణుడు అంటే అందరికీ ముద్దు. మా కన్నయ్య మా కృష్ణయ్య అంటూ ఆడుకొనే వారు. కృష్ణుని మధ్యలో నిలబెట్టి అమ్మాయిలు చుట్టు చేరి గొబ్బి తట్టడం, చప్పట్లు చరుస్తూ చుట్టూ తిరగడం, కృష్ణుడు పారిపోబోతుంటే పరుగెత్తి పట్టుకోడం, ముద్దులు పెట్టుకోడం, కృష్ణుడు నావాడు అంటే నావాడు అంటూ ఒకరి నుండి ఒకరు లాక్కోవడం

చేసేవారు. ఈ ఆటల్లో పసితనపు అమాయకత్వం, ఆటపాటలు తప్ప కామవాంఛలకు తావు లేదు.

కాని భాగవతము ఈ రూపంలో రావటానికి కొన్ని శతాబ్దాలు పట్టిందని చెప్పుకున్నాము కదా. ఈ మధ్య కాలంలో కొంతమంది శృంగార పిపాసకులకు భాగవతంలో కాస్త శృంగార రసం కూడా జొప్పించాలని అనిపించిందేమో. గోపికలు కృష్ణుడు ఆడుకునే ఘట్టాలను రాసలీలలుగా మార్చి ఉండవచ్చు. ఎందుకంటే భాగవతంలో ఇంకెక్కడా భారీ ఎత్తున శృంగార రసాన్ని జొప్పించడానికి అవకాశం లేదు కాబట్టి. శతాబ్దాల కాలం పాటు అనేక మార్పులకు చేర్పులకు లోనైన భాగవతంలో ఇలా జరగడానికి అవకాశం లేదు అని చెప్పలేము కదా.

ఇంకొక విషయం. జయదేవుని గీతా గోవిందంలో, లీలాశుకుని కృ ష్ణకర్ణామృతంలో రాధ ప్రముఖ పాత్ర వహించింది. కానీ కృష్ణచరిత్రను లోకానికి తెలియజేసిన భాగవతంలో అసలు రాధ అనే పేరుగాని, అలాంటి వ్యక్తి గానీ లేరు. కాని రాధాకృష్ణుల రాసలీలలు మనకు సుపరిచితము. కాబట్టి భాగవతంలో ఈ శృంగార రస పోషణ తరువాతి పరిణామము అని చెప్పుకోవచ్చు.

నాడు, నేడు, సమస్యాత్మకంగా మారిన సామాజిక విషయాలను భాగవతంలో చిన్ని చిన్ని కథల రూపంలో తెలియజేసారు. అందులో కాళీయ మర్దనం, గోవర్ధన పర్వత ఉద్ధరణ ఉన్నాయి. కాళీయమర్దన కథ తీసుకుంటే, కాళీయుడు ఒక సర్పము. యమునా నదిలో ఉన్న మడుగులో నివాసం ఉండేవాడు. సర్పము కాబట్టి విషం చిమ్ముతూ ఉండేవాడు. ఆ విషంతో కలుషితమయిన నీటిని తాగి పశువులు చనిపోయేవి. పశుల కాపరులు అస్వస్థత

పాలయ్యేవారు. అందుకని కాళీయుని తలమీద ఎక్కి మర్దించి శిక్షించాడు కృష్ణుడు. "ఇక్కడ ఉండవద్దు, నీవలన నీరు కలుషితం అవుతూ ఉంది. వెంటనే సముద్రానికి వెళ్లు" అని ఆదేశించాడు.

ఈ కథనే నేటికి అన్వయించుకోవచ్చు, కాళీయుడు అనే సర్పాన్ని నేడు విషవాయువులను విరజిమ్మే కర్మాగారాలతో, విష వ్యర్థాలను చెరువులలోకి, కుంటలలోకి వదిలే రసాయన పరిశ్రమలతో పోల్చవచ్చు. దానివలన భూగర్భ జలాలు కలుషితం అవుతున్నాయి. ప్రభుత్వాలు (అంటే కృష్ణుడు) ఆ పరిశ్రమలను మూసివెయ్యాలని ఆదేశాలిచ్చాయి. కొస మెరుపు ఏమంటే ఆనాడు కృష్ణుని ఆజ్ఞ పాలించి కాళీయుడు సముద్రానికి వెళ్లాడు. కానీ ఈ నాడు ప్రభుత్వం ఇచ్చిన ఆదేశాలను కాళీయుడి లాంటి పరిశ్రమలు పట్టించుకోడం లేదు. ఈ వాతావరణ కాలుష్యం అంతం కావాలంటే మరలా కృష్ణుడు పుట్టాలేమో అని పిస్తూ ఉంది.

అలాగే గోవర్ధన పర్వతము ఎత్తిన కథ. యాదవులు అందరూ ఇంద్రుడికి ఉత్సవాలు చెయ్యాలని నిశ్చయించుకుంటారు. కృష్ణుడు అడ్డు తగిలాడు. మనకు రోజూ పండ్లు, కాయలు ఆకులు ఇచ్చేది, ఎన్నో చెట్లకు ఆలవాలమ యినది గోవర్ధన పర్వతము. దానిని పూజించాలి గానీ ఎక్కడో ఉన్న ఇంద్రుని పూజించడం దేనికి దండగ.అని అంటాడు. ఈ ఘట్టము మనకు ప్రకృతి ని పూజించాలి. ప్రకృతిని కాపాడుకోవాలి, చెట్లు మనకు ప్రాణదాతలు, వాటిని నరకకూడదు. అని ప్రబోధిస్తూ ఉంది. అందమైన గృహాల నిర్మాణానికి కలపకోసం మనం అడవులను నరుకుతున్నాము. సెజ్ ల పేరు మీదుగా పచ్చని పంటపొలాలను పొగలు వెదజల్లే కర్మాగారాలుగా మారుస్తున్నాము. అభివృద్ధి పేరుతో మన వినాశనాన్ని మనమే కొని తెచ్చుకుంటున్నాము. తుదకు స్వచ్ఛమైన గాలీ, నీరూ దొరకని పరిస్థితులను ఆహ్వానిస్తున్నాము. 5000 వేల ఏళ్ల క్రితం కృ

ష్ణుడు బోధించిన ప్రకృతి పూజను మనం ఆచరించగలిగితే, ఆ ప్రకృతి మనలను సదా రక్షిస్తుంది.

అలాగే భాగవతంలో పూతన పాత్ర. పూతన తన గుండెల నిండా విషాన్ని నింపుకొని ఆ విషంతో నిండిన పాలను కృష్ణుడికి ఇవ్వాలని వస్తుంది. కృష్ణుడు పూతన స్తన్యము కుడిచి ఆమె పాలతో పాటు ప్రాణాలు సైతం హరిస్తాడు. గుండెల నిండా విషాన్ని నింపుకొని పైకి చిరునవ్వు నవ్వుతూ సమయం చూసి కాటేసేవాళ్లు మనలో ఎంతోమంది ఉన్నారు. వారందరూ పూతనలే. తియ్యటి మాటలతో దగ్గర చేరి, పుట్టిన బిడ్డలను పురిటిలోనే మాయం చేసే పూతనలకు కొదవ లేదు ఈ రోజుల్లో. ఆ పూతనల మాయలలో పడకుండా కృష్ణుని మాదిరి తెలివిగా వారి గుట్టు బట్టబయలు చెయ్యాలి కానీ వారి తియ్యటి మాటలకు లోబడి నష్టపోకూడదు, కాపురాలు నాశనం చేసుకోకూడదు.

అలాంటిదే కంసుని పాత్ర. కంసుడికి తెలివి లేదు. ఆలోచన అసలే లేదు. చెప్పుడు మాటలు వినే రకం. చెల్లికి పెళ్లిచేసి, చెల్లిని బావను అత్తారింటికి తీసుకెళుతున్నాడు. ఇంతలో ఆకాశవాణి నీ చెల్లికి పుట్టబోయే ఎనిమిదవ వాడు నీ మరణకారకుడు అని చెబుతుంది. అంతే చెల్లిని కిందికి లాగి చంపబోతాడు. పెళ్లి అయింది. శోభనం కూడా అయిందోలేదో తెలీదు. అయినా, ఏడుగురు పుట్టాలి. ఆ తరువాత పుట్టిన ఎనిమిదవ వాడు తనను చంపుతాడు. అంటే ఎప్పుడో ఎనిమిదేళ్లనాటి మాట. ఆ ఆలోచన అస్సలే లేదు కంసుడికి. వెంటనే చెల్లిని చంపబోయాడు. ఇలాంటి వాళ్లు మనకు కోకొల్లలు. "ఏంబ్రదర్! మీ ఆవిడ ఎవరి వెనకో బైక్ మీద వెళుతుంటే చూచాను" అని అంటే వెంటనే భార్యను అనుమానించి తన్ని తగలేసే పురుష పుంగవులు ఎంతో మంది మనలో ఉన్నారు. వీరంతా చెప్పుడు మాటలు విని చెడిపోయే కంసుడి లాంటి వాళ్లు. ఎవడో ఏదో చెప్పిన వెంటనే నిర్ణయాలు తీసేసుకొని కాపురాలు కూలగొట్టు

కుంటారు.

ఇలా భాగవతంలో ప్రతి పాత్రా మన దైనందిన జీవితంలో ఎప్పుడో ఒకప్పుడు మనకు తారసపడుతూ మనకు నీతిని బోధిస్తుంటుంది.

భాగవత పురాణము మనకు భక్తి తత్వమును, నీతిని బోధించినట్లు శాస్త్రవిషయములను కూడా అంతర్గతంగా బోధించింది అని కూడా చెప్పవచ్చును. శాస్త్ర విజ్ఞానం బాగా అభివృద్ధి చెందిన ఈ రోజుల్లో కూడా కొంత మంది భూమి చదునుగా ఉందని నమ్ముతున్నారు. అలాగే మొట్ట మొదట మానవులు యదాతథంగా పుట్టారు అని, వారే మొదటి మానవులు అనీ వారి నుంచి మానవాళి ఆవిర్భవించింది అనీ నమ్ముతున్నారు. డార్విన్ మహాశయుడు ప్రతిపాదించిన పరిణామ సిద్ధాంతాన్ని కూడా వీరు నమ్మరు. కాని వేల సంత్సరాల కిందట రాయబడ్డ భాగవతములో ఈ పరిణామ సిద్ధాంతం సూత్ర ప్రాయంగా చెప్పబడింది, అదీ కథల రూపంలో చెప్పబడింది అంటే అతిశయోక్తి కాదు.

ఎలాగంటే.... ఈ అనంత విశ్వంలో ఎన్నో నక్షత్రాలు, పాలపుంతలు, గ్రహాలు, ఉపగ్రహాలు, ఉల్కలు, తోకచుక్కలు, (ఇవే మనకు తెలిసినవి. తెలియనివి ఇంకా ఎన్ని ఉన్నాయో) లెక్కకు అందనివి ఎన్నో ఉన్నాయి. అలాగే విశ్వంలో ధూళి కూడా అపరిమితంగా ఉంది. ఆ ధూళి అంతా గిరా గిరా తిరుగుతూ ఘనీభవించి భూమిగా పరిణామం చెందింది. కొన్ని లక్షల సంవత్సరాలు గడిచిన తరువాత కొన్ని రసాయనిక చర్యల వలన భూమి మీద జలం ఆవిర్భవించింది. భూమి మీద మూడు వంతులు జలంతో నిండి పోయింది. అవే మహాసముద్రాలు, అఖాతాలు, నదులు మొదలగునవి.

ఆ నీటిలో మొట్టమొదటగా ఏకకణజీవి ఆవిర్భవించిది. అదే మొదటి జీవి. అది వృద్ధిచెంది, కోటాను కోట్ల జలచరాలుగా వృద్ధిచెందాయి. ఆ జలచరముల ఆవిర్భావమే మత్స్యావతారము. మనకు సులభంగా అర్థం కావడానికి దానికి ఒక కథ చెప్పారు.

కోట్లసంవత్సరాలు అలా జలములో ఉన్న జలచరాలు నెమ్మదిగా భూమి మీదికి రాసాగాయి. కొంచెం సేపు భూమి మీద అటూ ఇటూ తిరిగి, తరువాత జలాల్లోకి పోతూ ఉన్నాయి. ఇలా నీటిలో పుట్టిన జలచరం కాస్తా ఉభయ చరము అయింది. అదే కూర్మావ తారము. అప్పుడే ప్రకృతి భూచరములకు స్వీయ రక్షణ కల్పించింది. అదే తాబేలు మీద ఉన్న డిప్ప. తాబేళ్లకు శత్రువులనుండి రక్షణ కల్పిస్తుంది.

ఈ ఉభయ చరాలు కోటాను కోట్లు ఉన్నాయి. అలా భూమి మీద, నీటిలోనూ నివసించిన ఉభయ చరాలు, భూమి మీదనే నివసించడం మొదలెట్టాయి. నీటిలోకి పోవడం మానేసాయి. అదే వరహావతారము. భూచరమునకు ప్రతీక వరాహము. నాలుగు కాళ్ల జీవి.

ఆ భూచరములు గా మారిన జీవులు ఆహారం గా ఆకులు అలములు తినసాగాయి. కింద ఉన్న ఆకులు అయి పోయాయి. ఎత్తుగా ఉన్న చెట్ల ఆకులు అందుకోడానికి తమ ముందు కాళ్లు పైకెత్తి అందుకోసాగాయి. అలా అలా వేలకొద్దీ సంవత్సరాలు ముందు కాళ్లు పైకెత్తి ఆకులను, కాయలను పండ్లను కోయడం తినడం అలవాటు చేసుకున్నాయి. క్రమేణా వెనక కాళ్ల తో నడవడం, ముందు కాళ్లను చేతులుగా ఉపయోగిస్తూ పనులు చేసుకోడం మొదలెట్టాయి. కాని తల మాత్రం మృగ లక్షణాలు కోల్పోలేదు. తల దాకా మానవాకృతి, తల మాత్రం మృగం. ఇదే నారశింహావతారము. దానికి ఒక కథ.

కాల క్రమేణా తల కూడా మానవత్వాన్ని సంతరించుకుంది. తరువాత మానవుడు ఎన్నో విషయాలు కనుక్కున్నాడు. జీవితం సుఖమయం చేసుకున్నాడు. కాని కొంతమంది తమ తెలివి తేటలను వినియోగించుకోకుండా మూఢులుగానే మిగిలిపోయారు. మానవుడు శిశు ప్రాయంనుండి సంపూర్ణ మానవుడిగా మారాలి అనే సందేశాన్ని మనకు ఇచ్చింది వామనావతారము. మొదట భూమికి మూడు అడుగుల ఎత్తులో ఉన్న బుడతడు, తరువాత త్రివిక్రముడయ్యాడు. మానవుడు అలా పరిణామం చెందాడు అని వామనావతారము మనకు చాటి చెప్పింది.

తరువాత మనకు మూడు అవతారాలు...మనిషి అవతారాలుగా కనిపిస్తాయి. అవే పరుశురామావతారము,రామావతారము,కృష్ణావతారము.

ప్రతి మానవునికి మూడు గుణాలు ఉంటాయి. అవే సత్వగుణము. రజోగుణము, తమోగుణము. ఈ గుణాలే ఈ అవతారాలుగా మూర్తీభవించాయి.

సత్వగుణ ప్రధానము రామావతారము. రాముడు సాత్వికుడు. సకలగుణాభిరాముడు. కాని పరశురాముడు రజోగుణ ప్రధానుడు. పుట్టుకతో బ్రాహ్మణుడయ్యు, అస్త్ర శస్త్రములను పట్టి, క్షత్రియజాతిని సమూలంగా నాశనం చేసాడు. తరువాత ఉన్నది తమోగుణము. కాని కృష్ణుడు తమోగుణ ప్రధానుడు కాదు. సత్వ,రజస్, తమోగుణముల కలయిక. పరిపూర్ణ మానవుడు. మానవుడు అంటే ఇలా ఉండాలి అని లోకానికి చాటిచెప్పినవాడు. కృష్ణుడు సాత్వికుడు. ఎవరితోనూ పరుషంగా మాట్లాడడు. రజోగుణం కలవాడు. అవసరం అయితే చక్రాయుధంతో శిశుపాలుడిని, ఇంకా నరకుని, కంసుని వధించినట్టు వధించగలడు. బాల్యంలోనే అనేక మంది రాక్షసులను

నిర్దాక్షిణ్యంగా వధించాడు. రజోగుణము కృష్ణునిలో అలా ప్రకటితమయింది. తరువాత తమోగుణము. శృంగార రస ప్రధానము. ఎనిమిది మందిభార్యలు, పదహారు వేల మంది ఇతర భార్యలు, వారికి కుమారులు, మనుమలు, ముని మనుమలు.

ఇంకా కృష్ణుడు వేదములను ఉపనిషత్తులను ఔపోసన బట్టినవాడు. అనితర సాధ్యమైన గీతను లోకానికి అందించాడు. అదీ కాకుండా గొప్ప రాజనీతిజ్ఞుడు. ఈ ప్రకారంగా మానవుడు పరిపూర్ణమానవుడుగా పరిణామం చెందాడు అని మనకు భాగవతము అంతర్లీనంగా పరిణామ సిద్ధాంతాన్ని లోకానికి తెలియజేసింది అని అనడంలో అతిశయోక్తి లేదేమో.

అర్థం చేసుకోవాలే గాని భాగవతంలో ఏ విషయం తీసుకున్నా అది సందేశాత్మకమే కాని వృధాగా ఏ విషయమూ చెప్పబడలేదు. ఆఖరుగా ఒక్క విషయం చెప్పి సెలవు తీసుకుంటాను.

గజేంద్రమోక్షము ఘట్టంలో, వ్యాసుల వారు చెప్పిన శ్లోకములను ఒక అద్భుతమైన పద్యంగా రాసారు పోతన గారు. ఆ పద్యమే మాకు రెండవ తరగతినుండి ఐదవ తరగతి వరకూ ఉదయం ప్రార్థనా పద్యంగా ఉండింది.

మామూలుగా మనకు ఎమ్‌సెట్ పరీక్షలు నిర్వహిస్తారు. పరీక్షలు అయిన తరువాత దానికి కీ ఇస్తారు. అలాగే పోతన గారు తన పద్యంలో ఏడు ప్రశ్నలు మానవాళికి సంధించారు. ఏనాటికీ దానికి సమాధానాలు ఈ మానవులకు తెలియవని, దానికి కీ కింద ఇచ్చాడు.

అదేమిటో ఇప్పుడు చూద్దాం.

1.ఎవ్వని చే జనించు జగము?

2.ఎవ్వని లోపల నుండు లీనమై?

3.ఎవ్వని యందు డిందు?

(డిందుఅంటే లయం కావడం అంటే ఈ జగత్తు ఎవనితో లయం అవుతుంది?)

4.పరమేశ్వరుడెవ్వడు?

5.మూలకారణంబెవ్వడు?

6.అనాది,మధ్య,లయు డెవ్వడు?

7.సర్వము తాను అయిన వాడెవ్వడు?

ఇవీ ఏడు ప్రశ్నలు. సులభంగా అర్థం అయ్యే ప్రశ్నలు. వీటిలో అర్థంకాని పదం ఒక్కటి కూడా లేదు. కాని, ఈ ప్రశ్నపత్రమునకు ఇప్పటి దాకా ఎవరూ సక్రమంగా సమాధానాలు రాసిన వాడు లేడు. ఎన్ని యుగాలు గడిచినా ఈ మానవులకు సరియైన సమాధానము దొరకదని తెలిసీ పోతన గారు దాని కిందనే కీ ఇచ్చారు.

వానిన్.........

ఆత్మభవున్, ఈశ్వరున్

శరణంబు వేడెదన్.

పరమాత్మ స్వరూపాన్ని, స్వభావాన్ని మనకు కళ్లకు కట్టినట్టు విశధీకరించారు వ్యాసుడు, పోతన. ఈశ్వరుడు ప్రతిమనిషిలోనూ ఆత్మ స్వరూపుడుగా ఉన్నాడు. దేవుడిని వెతుక్కుంటూ మనం ఎక్కడికీ పోవాల్సిన అవసరం లేదు. ఆ దేవుడు గొప్ప ఈ దేవుడు ఇంకా గొప్ప అని దేవుళ్లలో తరతమబేధాలు కల్పించడం మన అవివేకము. మనలో ఉన్న ఈశ్వరుడు...(ఆత్మ) పరిమిత చైతన్యము. పరమేశ్వరుడు విశ్వ చైతన్యము. అందరిలో ఉండే చైతన్యమే మనలో ఉంది. అందరి హృదయాలలో ఈశ్వరుడు ఆత్మభవుడై ఉన్నాడు. మనము ఇతరులను ద్వేషిస్తున్నాము అంటే వారిలో ఉన్న ఈశ్వరుడిని ద్వేషించడమే. ఈ పరమార్ధము ఇంకా కొన్ని యుగాలు గడిచినా మానవులకు అర్ధం కాదు. అర్ధం అయితే, ఒకరి మీద ఒకరికి ద్వేషము, కోపము, ఒకరిని ఒకరు మోసగించుకోడం, చంపుకోడం, హింసించుకోడం, మచ్చుకైనా కనపడవు. సర్వమానవ సౌభ్రాతృత్వము వర్ధిల్లుతుంది.

భాగవతము చదివి అందరూ అలా పరిణామం చెందాలని మనసారా ఆకాంక్షిస్తూ.............

భవదీయుడు

మొదలి వెంకట సుబ్రహ్మణ్యం.